

Децата на богатия стопанинъ ходѣха на училище, носѣха здрави обувки, хубави книги въ торбичкитѣ, а Ижо помагаше въ кѣщи, ядѣше сухъ хлѣбецъ и спѣше на коравия одъръ въ студената си стая. Ако нѣкой пжтъ накладе огнище въ стаята си, стопанката се сърдѣше, че много дърва харчилъ. . . Така се минаваха днитѣ. Дойдоха коледнитѣ празници; стопанинътъ закла голѣмия шопаръ, нарѣза месото, стопи сланината въ масъ, а кожата на шопара опъна на сѣщата стена. Малкото момиче на стопанитѣ викна Ижо задъ кѣщата. Тамъ, като се сви подъ стрѣхата, започна да развързва вървитѣ на своитѣ царвули, за да ги даде на Ижо. Тоя не смѣеше да ги вземе, но момиченцето улови единия му каленъ и премръзналъ кракъ, като искаше самъ да му обуе царвудитѣ.

— Недей! — думаше ѝ Ижо — баща ти нѣма да даде.

— Азъ нали ти ги давамъ — отговаряше момичето и вече завърза дѣсния царвулъ на истиналия му кракъ.

— Ако види баща ти, ще те бие. . .

— Нека ме бие — добавяше момичето.

Точно когато завиваше вървитѣ и на другия му кракъ, при тѣхъ застана намръщениятъ баща на момичето. Той не каза нищо, само удари на детето си единъ силенъ шамаръ, наведе се и самъ събу царвудитѣ отъ краката на Ижо. После, като ги взе въ едната си ръка, улови съ другата косичкитѣ на своето момиче и го повлѣче къмъ кѣщи. То пишѣше, цапкаше въ разкаляния снѣгъ босо, но бащата хичъ и не чуваше. Вжтре я удари пакъ, но сега влѣзе Ижо, застана до момичето и каза:

— Защо биешъ нея? Азъ я предумахъ, мене бий!

Той излъга, само за да отърве доброто момиче отъ боя. А бащата, за чудо на двамата, се обърна къмъ Ижо и рече: